

WILBUR

KRIJGER

SMITH

MET TOM HARPER

Een gevecht om de eer tegen
een machtige nieuwe vijand

XANDER

THRILLER

ALGOA BAY, ZUID-AFRIKA

April 1820

Het continent lag verscholen. Een dichte zeemist had zich vanuit de baai verspreid en de voor anker liggende schepen en de canvas stad die twee dagen eerder bij de kust was verzezen aan het zicht onttrokken. Alleen de zee bleef over en het ruisen van de brekende golven in de vochtige lucht. Voor Ann Waite, die op het zandstrand stond, was het alsof ze van de rand van de aarde was gevallen.

Ann wilde alleen zijn. Ze sloeg haar armen stijf over elkaar, voelde de borsten die gevuld waren met melk om de baby te voeden die niet bestond. Ze herinnerde zich de nachtmerrie van de geboorte op zee, dat ze met de benen wijd uit elkaar op een tafel had gelegen, de zeelieden die op slechts centimeters afstand hun werk deden, de oude scheepsarts met achter hem zijn messen en verroeste zagen klingelend aan de wand. Ze herinnerde zich het claustrofobische gevoel van de kleine ruimte, diep in het ruim van het schip, onder de waterlijn. De baby was na een bevalling van achttien uur gearriveerd, een meisje dat Ann Susannah had genoemd.

Een dag later was Susannah gestorven. Ze hadden haar in een canvas lijkwade in de oceaan begraven, met een ballaststeen om haar te verzwaren.

Het verdriet was zo intens dat Ann wilde gillen. Haar dochter zou het nieuwe leven hebben moeten inluiden waarvoor Ann en haar echtgenoot Frank Engeland voor Afrika hadden verruild. In plaats daarvan was de reis die vol hoop was begonnen in dood en wanhoop geëindigd.

Daar in de mist hoorde ze een baby jammeren. Ze moest het zich inbeelden. Dat was het geluid dat haar plaagde in haar nachtmerries, een dolende ziel, overgeleverd aan gevaar, die ze niet kon troosten of omarmen.

Ann had nooit verwacht Afrika te bezoeken. Na te zijn opgegroeid in een klein dorpje in de Penninische heuvels van Engeland was het continent net zomin echt voor haar geweest als de landen in sprookjes. Toen was de oorlog die vóór haar geboorte was begonnen tot een eind gekomen. Napoleon was verslagen, maar het had niet als een overwinning gevoeld voor de mannen die waren teruggekeerd van de slagvelden van Europa. Tienduizenden mannen die geen enkel ander vak hadden geleerd dan dat van soldaat waren opeens overtollig geworden voor de kroon die ze zo trouw hadden gediend. Anns echtgenoot Frank was een van hen geweest. Hij had werk gevonden als wever op een handweefgetouw, maar de lonen waren gehalveerd sinds de vrede was aangebroken en hij verdiende niet genoeg om voor de baby te zorgen die in Anns buik groeide.

Toen had Frank op een ochtend een aankondiging gezien in het erker- raam van de plaatselijke winkel. Gratis land – goed, vruchtbaar land, zo beloofde de aankondiging – werd door de overheid weggegeven, samen met gereedschap, zaden en andere benodigdheden tegen kostprijs. Het lag in de Kaapkolonie, bij het meest zuidelijke puntje van Afrika.

Frank had zijn pet steviger naar beneden getrokken en was met een vastberaden uitdrukking op zijn gezicht snel naar huis gegaan.

Ann had gearzeld, maar Frank had gevochten bij de verovering van Kaapstad in 1806 en had wat van het land gezien. De grond was vruchtbaar, zo had hij haar beloofd, een tuin van Eden waar, als je een druivenpit op de grond spuugde, er voor je ogen een rank zou groeien. ‘Dit is een godsgeschenk,’ had hij tegen Ann gezegd, waarbij hij zich op zijn knieën had laten vallen. ‘Onze gebeden zijn verhoord. Een plek om een thuis op te bouwen en ons toekomstige gezin op te voeden.’

Ann moest dat beloofde paradijs nog zien. Vierduizend kolonisten hadden op de aankondiging gereageerd en hadden de overtocht gemaakt aan boord van de schepen die de overheid had geregeld. Ze waren aan land gebracht bij deze baai vol troosteloze zandheuvels en

zoutmoerassen, gelegerd in tenten tussen struiken en rotsen terwijl ze wachtten op wagens die hen naar het stuk land zouden brengen dat aan hen was toegewezen. Haar man klampte zich nog steeds vast aan de hoop dat het binnenland aan hun verwachtingen zou voldoen. Ann was dat geloof verloren. Ze had de afgelopen weken niets anders gezien dan de muffe binnenkant van het schip en dan nu dit vervloekte strand, waar de zon blaren op hun huid liet ontstaan en waar de wind naar hen gilte alsof die hen terug in de eindeloze, verslindende zee wilde drijven.

Daar klonk die kreet opnieuw. Het geluid stak in haar hart, duistere schrikbeelden drongen haar gedachten binnen. Werd ze nu gek? Veel van de kolonisten hadden hun kinderen meegebracht en niet alle baby's die gedurende de reis waren geboren hadden hetzelfde lot ondergaan als Susannah. Al leek het geluid uit een andere richting te komen... uit de baai. De mist was zo dicht dat Ann de weg was kwijtgeraakt, alleen het zand onder haar voeten kwam haar echt voor.

Het gejammer werd luider... Het kind krijste uit alle macht, riep om hulp. Alsof zijn leven ervan afhing.

Geen enkele ouder zou die kreet lang kunnen negeren. Iemand zou het zo vinden en die arme, bange ziel geruststellen.

Het gehuil klonk nog ellendiger. Het was haast ondraaglijk, maar Ann was er nu zeker van dat het écht van ergens in de baai kwam.

Ze rende naar de rand van het water. De mist was hier dikker, maar ze zag een donkere vorm verschijnen en daarna verdwijnen in de spookachtige grijze nevel. Ze hoorde het klaaglijke kraken en schuren van hout dat langs steen schraapte.

'De baby moet op een boot zijn,' mompelde ze tegen zichzelf. Maar de schepen hadden al hun passagiers gelost en lagen een stuk verderop in de baai voor anker. En als het een boot was, zouden er andere geluiden moeten zijn: het piepen van roeiklampen en het steunen van zeelieden die met de riemen roeiden; de kreten van de stuurman en misschien de sussende stem van de moeder van het kind. Ze had niets van dat alles gehoord.

Voor ze Lancashire had verlaten, had ze nooit kennism gemaakt met de zee. De peilloze diepte ervan maakte haar doodsbang. Ze had de gehele reis doorgebracht in een toestand van ingetogen paniek. Maar nu was

ze vastberaden. Of de baby nu echt was of niet, ze voelde zich sterk aangetrokken tot de bron van dat gehuil.

Ann hees haar rok omhoog en waadde het ijskoude water in. De vrouwen van haar jurk bolden op. De binnenkomende zee tilde haar op. De stroming was zo sterk dat ze uit balans raakte en half zittend in het water dreef. Een golf sloeg over haar hoofd toen ze probeerde te gaan staan en drong haar keel binnen toen ze geschrokken riep.

‘Help! God, help alstublieft!’ riep Ann, maar ze stikte toen nog een golf al het andere geluid overstemde en de stroming haar rokken te pakken kreeg en haar meezoog naar zee.

In de duinen boven het strand, op nog geen tweehonderd meter afstand, begonnen vierduizend mensen aan hun dag: ze kleedden zich aan, stonden in de rij voor hun ontbijt bij de veldkeukens, waar de bijzonderheden van dit nieuwe land werden besproken. Toch zouden ze haar niet kunnen horen.

Troosteloos, doodsbang en half verdronken sloeg Ann wanhopig met haar handen om zich heen op zoek naar houvast in de ijzige zee, terwijl het water haar meenam. Zand en stukken zeewier dansten om haar heen terwijl de ongenadige kracht van de oceaan haar verder bij de kust vandaan trok.

Toen zag ze het... De boeg van een boot.

Die zat vast tussen twee rotsen, werd belaagd door de golven, waardoor hij heen en weer werd geduwd. Ann zag dat de boot snel zou zinken. Het water eromheen lag vol splinters en afgebroken stukken hout.

De volgende golf wierp haar tegen de rotsen aan. Ze dacht dat ze verpletterd zou worden, maar toen schreeuwde de baby opnieuw... Hij lag ín de boot! Die kreet vulde Ann met een innerlijk vuur. Ze zou niet nog een kind onder de golven laten verdwijnen. Er ontsnapte een gil aan haar keel, net als tijdens haar helse bevalling. Ze zette zich uit alle macht af tegen de rots waar ze tegenaan werd geduwd en wierp zich het diepe water in.

De golven trokken de boot naar achteren, gooiden die dan weer naar voren, in de richting van Ann. Naarmate hij dichterbij kwam, probeerde ze de boeg te pakken te krijgen, maar ze was nog te ver weg... Het dolboord bleef tergend buiten bereik.

De volgende golf smet Ann met zo'n kracht tegen de romp dat ze

bang was dat haar ribben zouden breken. Ze greep de boeg vast terwijl de zee aan haar kleding trok en leunde op de boot, hopend dat ze die op de een of andere manier van de rotsen af zou kunnen trekken.

De zee kolkte om haar heen en rukte aan de boot. Ann keek erin.

Er lagen drie mensen in: een vrouw, een man en een baby.

De man lag over de breedste roeibank, in elkaar gezakt in het ruim. De vrouw lag met het gezicht naar hem toe. Lang honingblond haar hing los om haar schouders. Haar huid was donkerrood gebrand door de zon en zat strak over haar botten gespannen door de honger, al kon Ann nog steeds zien dat ze ooit ontzettend mooi was geweest. Ze zag er zo vredig uit – met haar ogen dicht en haar handen op haar schoot gevouwen – dat men had kunnen denken dat ze sliep. Maar haar borst bewoog niet en de bleke grijze kleur van de dood begon zich al rondom haar ogen te verspreiden.

De man was verschrikkelijk mismaakt. De rechterhelft van zijn gezicht, dat ernstig was verbrand, was een massa van rauwe littekens, de dode rode huid was als een kluwen maden. Aan de andere kant van zijn gezicht staken haartjes uit waar zijn baard had willen groeien. Hij was gekleed in een lange tuniek, rijkelijk geborduurd met gouden draken. Er zat een pistool achter zijn riem.

Noch de man, noch de vrouw gaf een teken van leven. Ze zijn dood, dacht Ann vol afschuw.

Tussen hen in lag de baby op zijn rug, met de ogen dicht. Zijn kleine gezichtje was paars aangelopen door de enorme inspanning van het gillen. Het was een jongen. Hij was in een stuk jute gewikkeld, maar dat had hij met zijn uitzinnig schoppende beentjes weggetrapt en het materiaal was drijfnat door het water dat door de barst in de romp sijpelde. Zijn huid kreeg een blauwe kleur.

Ann leunde met haar volle gewicht op de boot en het lukte haar zo de boeg een paar graden te laten keren. Dat was voldoende. De boot kwam opeens op miraculeuze wijze los van de rotsen en gleed zo de zee in. Ann kon zich bijna niet vasthouden en moest vechten om haar hoofd boven water te houden toen de stroming hen in zijn greep kreeg.

Het jongetje gilde opnieuw, zwakker nu. Ann wist niet hoeveel tijd hij nog had.

Haar voeten raakten de bodem. Ze kon staan.

Ann liet het ochtendgetij hen naar de kust brengen. De golven duwden de boot het strand op, waar die tot stilstand kwam. Ze knielde op het zand, uitgeput, en spuugde zeewater uit, terwijl het witte schuim van de branding om haar heen kroop en naar haar rok greep.

Het jongetje in de boot jammerde.

Adrenaline deed Ann haar uitputting vergeten. Ze krabbelde over-eind, nam de baby in haar armen, knoopte de voorkant van het lijfje van haar jurk open en trok de stof weg om haar gezwollen borsten te ontbloten. De baby tuitte zijn lippen terwijl Ann zijn gezichtje naar haar borst bracht. Hij vond de tepel en zoog die zo gretig naar binnen dat Ann naar adem hapte.

Het voelde alsof er een dam in haar brak. De hete melk stroomde met zo'n kracht dat die haar vlees leek te doen branden. Het vloeien van de melk ging gepaard met zo'n langverwacht gevoel van verlichting dat er een reeks diepe huivering door haar heen trok.

Ann hield hem dicht tegen haar borst en tuurde opnieuw in de boot.

Die moest weken op zee hebben doorgebracht en kon niet afkomstig zijn van de schepen die in de baai voor anker lagen, en voor zover Ann wist waren er geen havens in de buurt. De boot moest van een ander schip zijn gekomen, ver op de oceaan, maar waarom?

Ann aaide over het hoofdje van de baby, dat bedekt was met fijn goud-blond donshaar. 'Dan moet jij nu een wees zijn,' mompelde ze.

'Wie ben jij?'

De woorden weerklonken fel over het verlaten strand. Op hetzelfde moment pakte iemand met een hand als een klauw haar pols beet en trok haar naar voren. Ann liet het kind bijna vallen van schrik.

De man in de boot was niet dood. Tussen de vuiligheid en het bloed op zijn gezicht staarden zijn blauwe ogen haar met een scherpe, kille blik aan.

'Wat is dit voor plek?' Zijn stem klonk schor terwijl hij wild om zich heen keek in een poging door de mist heen te turen. Toen keek hij Ann weer aan. 'Is dit de Kaap?'

'A-Algoa Bay,' stamelde Ann bang.

Hij vernauwde zijn ogen dreigend tot spleetjes. 'Vertel me hoe je heet.'

‘Ann Waite.’

‘Wat doe jij hier?’ wilde hij weten.

‘Ik ben met de andere kolonisten meegekomen. Aan boord van een van de schepen vanuit Engeland.’ Ze wees naar de baai, maar de mist verborg de vloot die voor anker lag. ‘We zijn hier gisteren aangekomen.’

De man liet Ann los en krabbelde wankel overeind. Zijn vingers hadden donkerrode plekken op haar pols achtergelaten.

‘Hoe heet jij?’ vroeg Ann. Het was een onschuldige vraag, maar het kostte haar moed om die te stellen. Zelfs in zijn verzwakte toestand straalde de man gevaar uit, als gloeiende kooltjes.

De man stapte uit de boot en zakte op het zand haast in elkaar, alsof zijn benen van rubber waren. Hij greep ter ondersteuning de rand van het vaartuig vast. De littekens op zijn gezicht vertrokken. ‘Ralph Courtney.’

‘Waar kom jij vandaan?’

Hij negeerde de vraag. Er lag een stuk drijfhout op het strand, wit gebleekt door de zon. Hij raapte het op en gebruikte het als een kruk terwijl hij zijn omgeving in zich opnam.

‘Is de marine hier?’

Ann knikte.

‘Hoeveel schepen?’

Dat wist ze niet precies. ‘Iets van twintig?’

Hij keek nog steeds naar haar, maar leek haar niet te zien, alsof hij opging in een herinnering.

De baby dronk nog aan Anns borst. Ze wist dat ze hem moest teruggeven aan zijn vader, al kon ze de gedachte het kind nu al op te geven nauwelijks verdragen.

‘Gecondoleerd met je vrouw.’

‘Ze was niet mijn vrouw.’

‘En de baby?’

‘Een wees.’

Die boodschap werd met zo’n geweld gebracht dat ze het kindje in haar armen wilde beschermen. Woede, haat... maar ze dacht ook iets diepers te horen. Een soort wanhoop die geen enkele andere uitlaatklep vond dan razernij.

‘Je hebt hulp nodig.’ Ze sprak rustig in een poging hem te helpen kalmer te worden, maar ze had ontzag voor zijn scherpe tong. ‘Voedsel en water.’

‘Nee.’ Zijn keel was zo droog dat hij de woorden nauwelijks kon uitbrengen. ‘Ik kan niet blijven.’ Hij leunde op zijn kruk en strompelde weg over het strand.

‘En het kind?’ riep Ann hem na.

Hij keek om.

Nu ze zijn gezicht maar deels kon zien, zo zonder het verbrande gedeelte, besepte ze opeens dat hij niet veel ouder dan een jaar of twintig kon zijn. Hij zou voor zijn beproeving een knappe jonge man zijn geweest.

‘Zijn naam is Harry,’ perste hij eruit. ‘Hou hem in leven, als je dat lukt.’

Voor Ann hem kon vragen wat hij daarmee bedoelde, verdween Ralph in de mist.

Ann werd opeens duizelig en ging op de rand van de boot zitten, terwijl ze het kind in haar armen hield. Hij had voldoende gedronken en had weer een goede kleur gekregen. Hij had zijn ogen dicht en lag te slapen. Af en toe vertrok zijn gezichtje een beetje, wat iets verraadde van zijn dromen.

Zonder het kind en het harde hout van de boot onder haar zou Ann hebben gedacht dat ze de ontmoeting had gedroomd. Waar was Ralph Courtney vandaan gekomen? Wat moest ze nu doen?

‘Waar ben jij mee bezig?’

Ze schrok van de stem en keek met een licht schuldgevoel op, al had ze niets te verbergen. Haar echtgenoot Frank stond voor haar en staarde haar aan door zijn ronde bril met zilverkleurig montuur.

‘Je moet niet in je eentje ronddwalen,’ vermaande hij haar rustig. ‘Wie weet wat voor wilde beesten er hier zijn.’

Toen nam hij de boot in zich op en zag de dode vrouw, de drijfmatte kleren van Ann... en het kind. Hij trok lijkbleek weg. ‘Wat is hier in hemelsnaam...’

‘De boot is aangespoeld. Ik hoorde de baby huilen.’

Frank deed zijn mond open alsof hij iets wilde zeggen en er trok een spiertje in zijn wang. Hij nam zijn bril af en poetste de glazen op met

zijn overhemd, alsof hij daardoor alles wat beter zou kunnen begrijpen.

‘Ze kwam van een schip dat Tiger heette.’ Hij wees naar de naam die op de zijkant van de boot was geschilderd. ‘Maar er was geen schip met die naam bij onze vloot.’

Hij duwde zijn vingertop in een barst in de boot waar het hout was versplinterd. Er kwam een loden balletje uit.

‘Een musketkogel. Er moet een gevecht zijn geweest.’

Ann bleef zwijgend roerloos zitten en hield met een bonkend hart de baby dichter tegen zich aan. Wat zou Frank zeggen? Zou hij vinden dat ze hem moest afstaan?

Frank keek naar de dode vrouw en toen naar de baby. Hij keek in Anns ogen en zag het vuur dat daar brandde.

‘We moeten dit melden.’

Hij had natuurlijk gelijk. Dat was het juiste om te doen. De vrouw, de moeder, moest familie hebben die op de hoogte moest worden gebracht over wat er met haar was gebeurd. Toch wist Ann diep vanbinnen dat die niet zouden worden gevonden.

‘Als er geen familie is... Als niemand dit kind opeist... dan wil ik hem houden.’

Het leek een eeuwigheid te duren voor Frank sprak, maar hij hield van zijn vrouw en rouwde net zozeer om de dochter die ze hadden verloren als Ann, ook al had hij het er niet over gehad.

‘Mijn lieve vrouw, als hij écht een wees is, houden we hem.’

Ann stond op en omhelsde hem stevig, zodat het kind tussen hen in zat gedrukt. ‘Dank je,’ fluisterde ze. ‘Dank je. We zullen hem als onze eigen zoon opvoeden. Dan zijn we tóch een gezinnetje.’

Frank zag de voetstappen in het zand niet die wegliepen bij de boot, benadrukt door de ronde gaten die de geïmproviseerde kruk had achtergelaten.

Ann besloot hem niet te vertellen over de man die ze had ontmoet. Frank zou hem willen zoeken en dat kon alleen maar slecht aflopen voor alle betrokkenen. Ze had de indruk gekregen dat Ralph Courtney niet een man was die gevonden wilde worden. Erger nog, Frank zou er misschien op staan dat Ralph de baby terug moest nemen.

De mist trok op. Het tentenkamp kwam in zicht. Ze hoorde het ge-

klets van de andere kolonisten, terwijl de geur van eten dat werd bereid haar deed beseffen hoeveel trek ze had. In het zonlicht was het moeilijk te geloven dat Ralph Courtney iets meer dan een hersenspinsel was.

Ze probeerde zichzelf ervan te overtuigen dat hij misschien wel nooit had bestaan, al bewees de felrode striem op haar pols waar hij haar had vastgepakt het tegendeel. Ze trok de mouw van haar jurk over haar hand heen zodat Frank die plek niet zou zien.

Het deed er niet toe. Ralph Courtney was weg. Ze wist zeker dat ze hem nooit meer zou zien.